

מסורת הש"ס

(א) [בס"א: (אידס), (צ) רש"ל
(ג) מ"מ, (ג) [צ"ל (ברה),
(ד) בס"א: בעריווק, (ה) [צ"ל
(ו) בספ"ד דף מט., (ז) בס"א:
(ח) בשיתופי מבוואות, (ט) [צ"ל
(י) בסמוך ע"ב,
(יא) (דף י: ז), (יב) [סוף סי' מה
(יג) וסי' ג],

הגהות הב"ח

[illegible]

גליון הש"ס

תנא ופליג: מי איכא למאן דפליג מי אשכחן דפליג אינש עליה: טורויא. נכרי היה ממונה על כלי זיין העשוין לשמירת העיר להלחם על הארים ודר צעיר: הא דאמר. על צני המצוי לא בעינן דעתיה ומתני' דללא אסר כגון חצר שצין שני מצואות ורגילה עם זה ולא עם זה: הכי נמי מתסאבדא. לדמודה שמואל היכא דלא אסר: ולא נאסאף. אינו רוצה ומתכוין לאסור עליהן:

חלון פרק שביעי עירובין

[illegible]

ואין טועמין מפירותיה ושמואל אמר * כגון דאמרי' הני תמרי לשיכרא דבי נצרפי דשתו ליה ביום⁶ חגם⁵ (אמר אמימר) ואמרו לי סבי דפומבדיתא הלכתא כוותיה דשמואל מיתיבי כיצד משתתפין במבוי מביאים חבית של יין ושל שמן ושל תמרים ושל גרוגרות ושל שאר מיני פירות אם משלו צריך לזכות ואם משלהן צריך להודיע ומגביה מן הקרקע משתו מאי משהו נמי דקאמר טפח איתמר שיתופי מבואות רב אמר אין צריך לזכות ושמואל אמר צריך לזכות עירובי תחומין רב אמר צריך לזכות ושמואל אמר אין צריך לזכות בשלמא לשמואל הכא תנן והכא לא תנן אלא לרב מאי טעמא תנאי היא דאמר רב יהודה אמר רב מעשה בכלתו של רבי אושעיא שהלכה לבית המרחץ וחשכה לה ועירבה לה חמותה ובא מעשה לפני רבי חייא ואמר אמר לו רבי ישמעאל ברבי יוסי בבליא כל כך אתה מחמיר בעירובין כך אמר אבא כל שיש לך להקל בעירובין הקל ואבעיא להו משל חמותה עירבה לה ומשום דלא זיכתה לה או דילמא משלה עירבה לה ומשום דשלא מדעתה אמר להא הווא מרבנן ורבי יעקב שמיה לדידי מיפרשא לה מיניה דרבי יוחנן משל חמותה עירבה ומשום דלא זיכתה לה אמר ליה רבי זירא לרבי יעקב

^(א) (בריה) דבת יעקב כי מטית התם אקוף וויל לסולמא דצור ובעי' מיניה מרב יעקב בר אדיי בעא מיניה משל חמותה עירבה ומשום דלא זיכתה לה או דלמא משלה עירבה ומשום דשלא מדעתה אמר ליה משל חמותה עירבה לה ומשום דלא זיכתה לה אמר רב נחמן נקטינן ^ב אחד עירובי תחומין ^(ב) ואחד עירובי חצירות ^ג אחד שיתופי מבואות צריך לזכות בעי' רב נחמן עירובי תבשילין צריך לזכות או אין צריך לזכות אמר רב יוסף ומאי תיבעי ליה לא שמיע ליה הא דאמר ר"נ בר רב אדא אמר שמואל ^ה עירובי תבשילין צריך לזכות אמר ליה אביי פשיטא דלא שמיע ליה דאי שמיע ליה מאי תיבעי ליה אמר ליה אטו עירובי תחומין מי לא אמר שמואל אין צריך לזכות ואמר איתו צריך לזכות הכי השתא בשלמא התם פליגי רב ושמואל וקא משמע לן כחומרין דמר וכי חומרין דמר אבל הכא אי איתא דשמיע ליה מי איכא דמאן דפליגי ההוא טורזינא דהוה בשיבבותיה דרבי זירא א"ל אוגיר לן רשותך לא אוגיר להו אתו לקמיה דר' זירא אמרו ליה מהו למיגר מדביתו אמר להו הכי אמר ר"ל משמיה דגברא רבה ומנו רבי חנינא ^ו אשתו של אדם מערבת שלא מדעתו ההוא טורזינא דהוה בשיבבותיה דרב יהודה בר אושעיא אמרי ליה אוגר לן רשותך לא אוגר להו אתו לקמיה דרב יהודה בר אושעיא אמרי ליה מהו למיגר מדביתו לא הוה בידיה אתו לקמיה דרב מתנה לא הוה בידיה אתו לקמיה דרב יהודה אמר להו הכי אמר שמואל אשתו של אדם מערבת שלא מדעתו מיתבי' נשים שעירבו ונשתתפו שלא מדעת בעליהן אין עירובן עירוב ואין שיתופן שיתוף לא קשיא ^ז הא דאמר הא דלא אסר הכי נמי מסתברא דא"כ קשיא דשמואל אדשמואל דאמר שמואל ^ח אחד מבני מבוי שרגיל להשתתף עם בני מבוי וכל נשתתף בני המבוי נכנסין לתוך ביתו ונוטלין שיתופן ממנו בעל כרחו וגיל אין שאין רגיל לא שמע מינה לימא מסייע ליה ^ט כופין אותו לעשות לחי וקורה למבוי שאני

הרגיל אבל שאינו רגיל אינו חוסר ונוטלים שיחופו בעל כרחו דקאמר היינו של בעל הציט אבל
דאשמו של אדם מערבת שלא מדעתו אין ללמוד מכאן שמוכל לזכות לזני המצוי וזני חזר לת
ליקון שלא מדעת צעה אין לה כח לזכות לשכיניה שלא מדעת וירך לזיחר שלא מזה האש
עב דאם לא אחד ונתן פת ורש דרי אפילו לא אסרי האדדי כל זמן שלא מיחה העדל דר
גב וז' לענין שמוכל לזכות לאחריים אלא ודאם עזיב אלא נני צימו דר דקדק
משל בעל הציט דהא צמקון [ומד 3] תנן יתוספו עליהן מוסף וזכר להודיע וכשכלה האוב

וגזרות ושל אר מיני פירות, בין משלו בין משל חבריו צריך להודיע. ומגביהו כן חקקע יקנתו טפה. איתמר שיתוף במאות בר אמר אין צריך לזכות ששומאל אמר צריך לזכות. וצריך ששומאל אמר אין צריך לזכות. בשלמא דתנן בשיתוף אמר ומזהה דתן. איתמר שיתוף צריך לזכות קשה ליה מבתי. ופרקי תנא היא, ר' חייא כן צריך לזכות ור' שישאל אי צריך לזכות. והתניא משעה חלושית למרחץ ועיבה ליה חמותה משלה ור' יוחנן דמיסא דהויה כחל כחל אמר חמתי צריך לזכות, כן אמר אביי כל (ויבין). הקל. לו בר אמר ר' יוחנן דמיסא דהויה כחל כחל אמר חמתי צריך לזכות ואפיקי אכל

פ.

עין משפט
נר מצוה

ב א מיי פ"ח מהלכות
 ע"ז הלכה ג טו"ש"ע
 ז"ד ס' קמב סעיף יב:
 מב ב מיי פ"ז מהל'
 עירובין הלכה ט'
 סמג עשין א טו"ש"ע א"ח
 ס' חג:
 מב ג מיי פ"ח מהל'
 עירובין הלכה ב
 סמג שם טו"ש"ע א"ח ס'
 שס סעיף ט:
 מג ד מיי שם טו"ש"ע
 א"ח ס' שפ סעיף
 ג:

מִדָּה הַמֵּי פ"ו מֵהֶל' י"ט
הִלְכָה וְסָמוּג עֲשִׂין ב'
וְלֹאֲוִין עַה טֹש"ע א"ח ס'
תַּקְכוּ סַעִיף י':

במה ר' ז מיי פ"ב מהל'
עירובין הלכה יב
ופ"ה הלכה ה סמג עשין
א טוש"ע א"ח סי' שסז
וס' שפ"ב סעיף יא:

בורח ממי פ"ה מהל'
 עירובין הלכה ב סמג
 שם טוש"ע א"ח ס' שסו:
 [בו] ט [ממי] פ"ה מהל'
 שניס דין יב
 טוש"ע ח"מ ר"ס קסב
 וברב אלפס ב"ב פ"א דף
 קנ: בשם המוספתא וכן
 הביא הראש"ש ע"ש
 ובמוספתא דב"ב שלפנינו
 יתא':

רב ניסים גאון

ובא מעשה לפני ד' חייא
ואמר: אמר לו ר' ששנאל
אמר: כן בבלאל לו כן
אתה מחמד בעיורו. ור' חייא
היה בלבי הרה, ואמיתא
סוף פרק א' דהה, דמסכת
סנהדרין אמר ריש לקיש
סנהדרין כ' חייא וכו'.
שבתיבא ושבתיבא חוריה
מישראל, עלה דזרע
מבבל יסדה, חוריה
ושבתיבא, עלה ד' חוריה
הבבלי וכו' ויסדה.
ובפרק ל' כריתות וכו'.
הפשיעה הוה שכיח מדי
דבר קפרא שבקייתא ואתא
לקימה ד' חייא. ואתא
מוצא ד' קפרא שואלו
שבבלי ד' חייא מה בבלי
אומר דברו וכו'.
פיק חלון

יבינו חננאל (המשך)

ר' חייא. אמר רב נחמן
 נקטין אתה שותי
 במנות, אחד עירובי
 תחומין דרך לכות. בעי
 רב נחמן עירובי תבשילין
 דרך לכות ואו לא. ואמר
 רב יוסף מאי תביעי ציר
 הא אמר שמואל ציר
 לכות. ההוא שורטין
 דלא בעצ לאגרוי ר' יוחנן
 ושותיה לבני מבי, ואולו
 ואגרו אינהו מביתיהו.
 ואמר רבא לא ידית
 שפיר בכידור דאשת
 של אדם מערבת לו שלא
 מדעתו, וכן (באשת)
 של גוי מערבת בלא
 שות בעלה. ואם אכל
 בעלה גוי וימחה שבתה
 אותה השביתו, ונאסרו
 וחזרו לאיסורן. וכן אמר
 רב יהודה (רב הושעיה)
 מיהיה דבראולא, אשתו
 של אדם מערבת לו שלא
 מדעתו. ואותבין עליה
 והתניא נשים שעיריבו
 בעלתן אינן ערבות
 ואין שיתופן שיתון.
 (ופריקין) ב' מהנתיב דלא
 אסר לעולם כגון שרית

דב אמר א"צ לזכות. דכיון דלסרך עליה גמר ומקני ליה ובתחומין צריך לזכות דלא אסרך עליה ולא גמר ומקני כדפירש בקומטרס ולשמואל במצוי צריך לזכות דלמקני רשות הוא דקסבר עירובי משום קנין צ"פ מי שהולאיהו (ועל דף מע). אפילו ל"מ עירוב משום דירה צריך לזכות כדי שיהא קונה דירה צדיק צדיקו ובתחומין סבר שמואל דאין צריך לזכות דלא קני רשות אחרים הוא אי נמי כיון דאין מערבין עירובי תחומין אלא לדבר מזה משום מזה גמר ומקני ועוד כיון דעירובי תחומין אינן מערבין אלא מדעתו אמירתו כשהוא אומר זא וערב לי חשונה כזכיה והשתא יש דברים שאנו מחמירין בתצירות מתחומין דתצירות צריך לזכות לשמואל וצ"ע פת ובתחומין אינן צריך לזכות ואין צריך פת ויש דברים שאנו מחמירין בתחומין טפי דבתחומין צ"ע ב' סעודות לכל אחד ובתצירות בזמן שהן מרובין סגי [בזמן ב' סעודות לכולם ובזמן שהן מועטין סגי] בגירסתם לכל אחד כדאמרין ^(א) סוף פירקין והשולח עירוב ציד חרש שטח וקטן אינו עירוב בתחומין ובתצירות קטן גובה את העירוב:

מעשה בבבלו כו' * פי' בקונטרס
דהאי ענדל תחומין
הוא ואע"ג דתחירות פליגא ממנ'
עליה דרב רב תנא הוא ופליג וקשיא
דעיקר הקושיא לא היה אלא
מתירות ומתא לא משני מדי ויח'
דעירובי תחירות היה המעשה וכן
פירש רבינו חננאל ורב סבר כרבי
ישמעאל וקסבר רב דתנא דידן תנא
בתירות דבעין זיכיו כל שכן
בתחומין דתחומין לכולי עלמא בעי
זכיה ולפירוש הקונטרס דמוקי לא
בתחירות דר' לומר דרב חייא ורבי
ישמעאל ב' יוסי משני אביו אדור
לטעמיהו דר' חייא אית ליה לעיל
בספ"ק * דתחומין דאורייתא ולהכי
מתמר בהו ור' יוסי דמיקל לטעמיה
דאמר לעיל (דף לה) ספק עירוב כשר:
אמר רב נחמן נקישנין אחד
עירובי תחומין ואחד שיתופי
מבואות צריך לזכות. וכן הלכו ויש
פסק בשאלתם * בפרשת ויהי בשלח
כולם נתייבן לזכות עירובי תחומין
ותחירות ושיתופי מבואות ועירובי
תבשילין ואע"ג דבעי רב נחמן
עירובי תבשילין מאי הא מסיק אבי
דלא שמעי עולא דלא שמעי
ליה לא היה מניעא ליה:

בִּידֵיהָ אֶתוֹ לִקְמוּיָה
אָמַר לָהּ הִכִּי אָמַר
אִם שְׁעִירָבּוֹ וּנְשַׁתְּחָפּוּ
תּוֹף לֹא קִשְׂיָא י' הָא
דְּשִׁמּוּאָל אֲדִשְׁמּוּאָל
גַּם מִבּוֹי וְלֹא נִשְׁתַּתֵּף
כִּרְחוּ רִגְלֵי אֵין שְׁאִין
וְתֵלַח וְקוֹרֵה לְמִבּוֹי
שְׁאִין

אֶתוֹ לִקְמוּיָה דְּרַב יְהוּדָה אָמַר לָהּ
הִכִּי אָמַר שְׁמּוּאֵל אִשְׁתּוֹ שֶׁ
אָדָם ב'ו'. וְאִם תִּאֲמַר וְאִנְחֵי לֹא
מֵימֵי מַדְרֵג יְהוּדָה לְדַמְרֵג בְּרִישׁ הַדֶּרֶךְ
(לְעִיל דף עז.) מִשְׁמֵי דְשִׁמּוּאָל שְׁכִירוֹ
וְלִקְטוֹ שֶׁל נִכְרִי נֹתֵן שְׁכִירוֹ וְדִין
וְלֹא שֶׁן אֲנִי וְהוּא מֵימֵי מִנְכְּרֵי
אֲנִי וְיֵשׁ לִנְדָר * לְאִשְׁתּוֹ אֲלֵאשְׁתּוֹ
יִחָא לִיה לְאִתְּמִי: רַגְלֵי אֵין שְׁאִין
רַגְלֵי לָא. דְּרִגְלֵי אֲסֵר כְּמוֹ פִּתְחָא
הֵינִי שֶׁל צַעַל הַצִּית אֲבָל דַּעַת אֲשֶׁמוּ רִצִּיךְ וְאִף עַל גַּב דְּלִקְטִיקָא
לְגַבִּי הַמְּבּוֹי וְלִבִּי חָזַר לְתַת פֶּת עֲצוּס נִהִי דְּבִצְעִיל עֲלֵמָה יְכוּלָה
דִּן לִיזַר שֶׁלָּה תּוֹכָה הַאֲשֶׁר לִיכְרִינָה כְּפִיד צַעַל צִיר וְלִקְטוֹ
עַל זֶמֶן שֶׁלָּה מִשְׁמֵי הַצַּעַל דִּשְׁמַתְמָא לֹא קִשְׂיָא מִכָּל מְקוּם אֵין שֶׁלָּה
לֵאלֹא גַם צִיתוֹ רִצִּיךְ לְדַקָּדָא אֵין יְכוּלִין לַעֲרֹב גַּם צִיתוֹ בְּלֹא רְשׁוּת
רִצִּיךְ לְהוֹדִיעַ וְכִשְׁכֹּלָה הָאֲכֹל גַּם קִתְּנֵי דְלִרְצִיךְ לְהוֹדִיעַ מִמֵּין אַחֵר:
וְכִשְׁכֹּלָה הָאֲכֹל גַּם קִתְּנֵי דְלִרְצִיךְ לְהוֹדִיעַ מִמֵּין אַחֵר:

יגיד לערב עמם וגם אינו אוסר עליהן. כלומר אינו ממהל על (יודין) אשתו מפני שיערבה עמם, אבל אם ממהל יגיד על אשתו אחר על בני חצוי. וכן יקשה שמהל (כאן בסבר) [בדברין] עליה דאיכ' קשיא שמהל אדמואל. ואמר שמהל אחר מבני חצוי וקשתי' שם בני חצוי ונמנע ולידו לחתחתה, וכן שמהל נכנסין לביתו ונוטלי' ממנו שחרות מבני על כרחו. (יגיד) אף שאין רגיל לא' קשיין אהודי הדא הוה דאמר ואשתו לא אדם שמעברת לו שחרות. אמרתי. אמר לא יאמר על דמיה על ידו ואמר אינו ורצה בה תירוב שיערבה אשתו, ודשמהל דרד' חנינא היכא דלא אסר כגון שלא מיחה. נימא מסייע ליה כופין אותו (ועושין) ועושה לחי וקוריה למבוי.